

ER WAS EENS een kind dat wilde dat een volwassene een boek zou voorlezen. Maar het boek dat het kind gekozen had, bleek een *magisch maf* boek te zijn dat

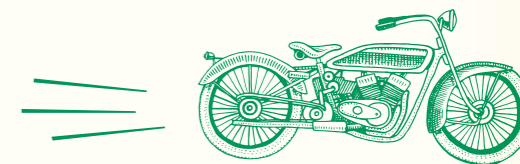
ECHT

NIET 🦴 GELEZEN 🦴 WILDE 🦴 WORDEN.

Een boek dat moeilijk deed en je erin luisde.
Meer dan enig ander boek ooit.
En dat was nou net dít boek! Dus zet je schrap:
er kan ik weet niet wat allemaal gebeuren!

Want **NU** GAAN we!

NIET.

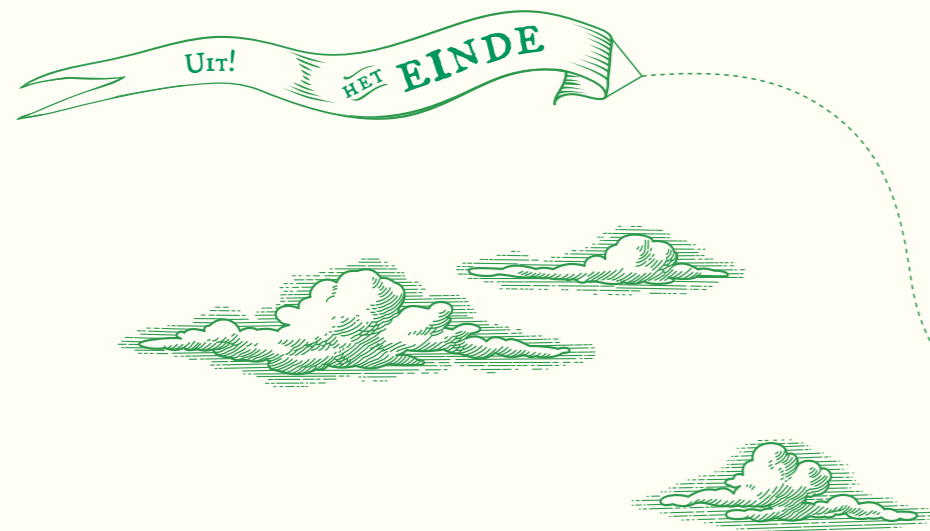
Maar nu.

Bijna, bijna...

De hele geschiedenis begon ermee dat het boek uit was.

»TOEN KWAM ER
EEN OLIFANT
MET EEN LANGE *SNUIT*
EN DIE BLIES HET
VERHAALTJE *UIT*«

‘Aha, nu is het boek uit,’ zei de volwassene.
‘Wat een goed boek! Wel een beetje kort, hè?
Wat wil je nu doen?’

‘Er zijn toch nog een hele hoop bladzijden over?
Blijf nou lezen!’ zei het kind.

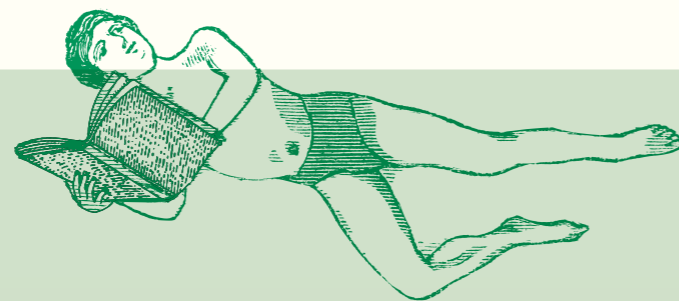
‘Weet je het zeker? Stel je voor
dat er iets engs gebeurt!’
zei de volwassene.

‘Maar lees nou gewoon!’ zei het kind.
‘Er GAAT niets gebeuren.’

AU!!!?

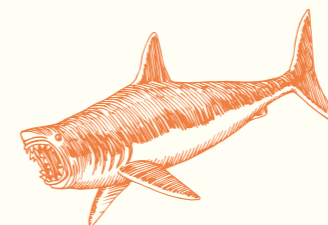
Het boek *BEET*
de lezer daar.

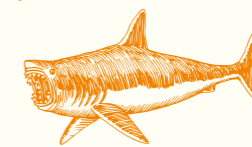
NIET eerlijk!
DAT MAG JE *NIET* DOEN!

Het boek probeerde ook wat te
happen naar het *KIND*,
maar de volwassene hield
het boek **STEVIG** vast
zodat dat niet lukte.

HAP!

HAP!

HAP!

